

VERSUS

**ONLINE
TIJDSCHRIFT
VOOR
FYSIOTHERAPIE**

2009

Auteur(s): R. Lulofs
Titel: Het Oog van Versus:
Jaargang: 27
Maand: mei
Jaartal: 2009

Deze online uitgave mag, onder duidelijke bronvermelding, vrij gebruikt worden voor (para-) medische, informatieve en educatieve doeleinden en ander niet-commercieel gebruik.

Zonder kosten te downloaden van: www.versus.nl

HET VAN VERSUS

Fysiotherapie-gerelateerde berichten uit de media besproken en becommentarieerd.

R. Lulofs

*Ronald Lulofs
Fysiotherapeut-Manueel Therapeut
Particuliere Praktijk, Leidschendam*

Maassluis

Het lot brengt mij naar Maassluis. Er is tenslotte geen andere reden om in Maassluis verzeild te raken. Onderdeel van het Westland, streek van kassen en rechte wegen. Veel geweld op zaterdagavond, hangjongeren, bier en hormonen op hol. Komkommers en paprika's, schoonheid is aan dit stukje Nederland voorbij gegaan. Geboorteplaats van de meest schijtlollige clowns die er bestaan, Bassie en Adriaan. Maassluis, wie heeft het ooit gekozen als vestigingsplaats van het RGF Randstad West? Af en toe brengt een vergadering van dit RGF mij naar het conferentieoord Koningshof, u raadt het al, in Maassluis gelegen. Op het parkeerterrein tegenover het Koningshof mag op dinsdag pas na 17.00 uur geparkeerd worden binnen de witte strepen. Voor die tijd is het markt. Gelukkig is de markt bijna vertrokken als ik aankom en kan ik mijn auto parkeren binnen de strepen. Vanavond is er een vergadering over kwaliteitsindicatoren, oftewel; "meetbare aspecten van het professionele handelen die een indicatie geven van de geleverde kwaliteit" althans volgens het KNGF. In totaal gaat het om 23 indicatoren. 8 indicatoren over het fysiotherapeutisch handelen, 5 over praktijkinformatie en 10 over patiëntervaring. Binnen de groep van 8 indicatoren die informatie geven over het fysiotherapeutisch handelen, gaat het over het methodisch screeningsproces, het vaststellen van behandeldoelen en in hoeverre er met de patiënt is overlegd over de behandeling. De praktijkinformatie gaat over de etalage-informatie en de aanwezigheid van multidisciplinaire samenwerking en de patiëntervaring gaat uiteraard over bejegening, accommodatie, bereikbaarheid en nog meer van dat soort zaken. De indicatoren zijn vastgesteld op basis van literatuuronderzoek, vragenlijstrondes, consensusbijeenkomsten en consultatie van 'experts'. Het is de bedoeling dat volgend jaar alle praktijken gaan werken met de kwaliteitsindicatoren. Er valt niet aan te ontkomen, het zal een rol gaan spelen bij de 'vrije contractonderhandelingen' met zorgverzekeraars.

Op de sheets die voorbijkomen wordt het woord kwaliteitsindicatoren steeds afgekort als KI. Onwillekeurig moet ik denken aan de andere afkorting van KI die ik in mijn hoofd heb; kunstmatige inseminatie. Hier volledig misplaatst. Ik probeer zoveel mogelijk nieuwe woorden bij KI te vinden. Mijn gedachten dwalen af, ik kom tot vier; kunstmatige intelligentie, kadastraal inkomen en kaliumjodide. Maar KI kan ook verwijzen naar Qi, wat staat voor levenskracht of spirituele energie. Grappig zo'n woordspel. In de verte hoor ik de spreker van het KNGF proberen de zaal van de zin van KI te overtuigen, bij het woord feedbackrapportage haak ik weer aan.

Hij laat merken dat het noodzakelijk is dat er binnen de praktijken gewerkt dient te gaan worden met een elektronisch patiënten dossier omdat via zo'n dossier de indicatoren eenvoudig in te vullen en op te vragen zijn. In de zaal wordt hier en daar wat zenuwachtig heen en weer op de stoelen geschoven. Elektronisch patiëntendossier, kwaliteits-indicatoren, uitkomsten via een feedbackrapportage, collega's beginnen het benauwend te vinden. De spreker ratelt lustig door; "Nee, het is nog niet verplicht, maar ja, het gaat het wel worden. In de toekomst zal het waarschijnlijk financiële consequenties hebben bij de contractering en uiteindelijk zal deze set proces-indicatoren aangevuld gaan worden met uitkomst-indicatoren". Eén collega wordt het wat te dol, haar stem slaat licht over bij het uiten van haar irritatie over de onvermijdelijke invoering van deze indicatorenset. Haar lichaamstaal zegt; ik vind dit helemaal niets. Maar ze verwoordt het netjes door te zeggen dat ze het er niet leuker op vindt worden in de fysiotherapie en twijfelt aan de zin van deze invoering. Wanneer ze hoort welke tijdsbesteding er gemoeid is met het invullen van de kwaliteitsindicatoren wordt haar irritatie nog verder opgezwiept. Maar de afgevaardigde van het KNGF geeft geen krimp. Het komt er, sterker nog het is er al en het moet alleen nog maar geïmplementeerd worden. De conclusie van de KNGF afgevaardigde is dan

ook; "Zorg dat je bijblijft". Een soort padvindsuitdrukking. "Nooit de weg verlaten; altijd achter de akela aan".

Gelukkig is er dan koffie om stoom af te blazen. Sommige collega's zien de invoering van de indicatoren als een bedreiging, anderen halen hun schouders er over op; "we zien wel". De gesprekken gaan over de toekomst van de fysiotherapie. Dat beeld wordt door veel collega's als weinig rooskleurig ervaren. De dreiging van meer en meer regelgeving die de administratieve lasten doet toenemen en die er voor zorgt dat er steeds minder tijd over blijft om aan patiënten te besteden doet een enkeling verzuchten; "zou ik mij ook kunnen laten omscholen"? Mijn vraag of ze op de hoogte zijn van de naderende functionele bekostiging van een aantal chronische aandoeningen heeft niet het gewenste opbeurende effect. Sterker nog, dat wordt als een nieuwe bedreiging voor de individuele uitoefening van het vak fysiotherapie gezien. Ik probeer nog wat tegengas te geven in de trant van; "maar voor die chronische aandoeningen kan het toch wel zinvol zijn om richtlijnen en protocollen te volgen", maar mijn collega's geven niet thuis. Moe, maar niet voldaan keren zij huiswaarts.

Ook ik verlaat het conferentieoord. Mijn auto staat binnen de witte strepen op mij te wachten. De TomTom loodst mij feilloos uit Maassluis, elke kilometer verder van Maassluis vandaan klaart mijn humeur op. Ik verbeeld mij dat de TomTom stem ook blij is dit naargeestige oord te verlaten, hij klinkt steeds vrolijker in mijn beleving. Zou het niet aan de inhoud van de boodschap liggen maar aan de lokatie? Vallen die kwaliteitsindicatoren best wel mee maar is het Maassluis dat mijn irritatie en cynisme oproept? Nabij Den Haag bel ik mijn vrouw; "schat nog een half uurtje dan ben ik thuis". "Hoe was het, vraagt ze"? "Ach, die indicatoren vielen wel mee, maar het hele beeld wordt er niet leuker op. Steeds meer regeltjes. Misschien moet ik toch eens aan een andere baan gaan denken". Terwijl ik dit zeg besef ik dat ik gewoon een visje uitgooi, mijn vrouw is namelijk loopbaanadviseur. "Goed, ik maak een fles rode wijn open dan hebben we het er straks wel over". Terwijl de kilometers onder mij vandaan rollen droom ik van een praktijkje in Thailand of Italië. Misschien kennen ze daar nog geen functionele bekostiging, BSN nummers, kwaliteitsindicatoren of groepslessen. Terwijl mijn auto steeds blijer richting huis rijdt schalt uit de radio de stem van Raymond van het Groenewoud; "In mijn hoofd is alles heel eenvoudig, in mijn hoofd valt alles op zijn plaats. Geen verderf geen loeiende reclames, welkom, welkom in mijn hoofd". Zal ik naar Brugge emigreren? De keuze wordt met elke kilometer leuker. Thuis aangekomen stap ik blij uit mijn auto. Maassluis ligt weer achter mij. De toekomst ligt voor mij. Misschien moet ik het lot in eigen handen nemen. Even aan mijn vrouw vragen.

CD: Tot morgen-Raymond van het Groenewoud.